

kistoon tai sitä voi myös lainata kopioitavaksi. Kaikkea aineistoa ei välttämättä julkaista sukukirjassa tai jäsenlehdessä, mutta se toki tallennetaan arkistoon jälkipolvia varten.

Perinnettä kerätään myös kirjoituskilvan avulla. Siihen osallistuvien kirjoitusten pituus, tyyli ja muu toteutustapa on kirjoittajan itsensä vapaasti päätettävissä. Aiheina voivat esimerkiksi olla edellisellä sivulla mainitut. Toki omia aiheitakin voi keksiä tai tarvittaessa kysyä vinkkejä hallituksen jäseniltä. **Jokainen perinnekeräyksen osallistuva palkitaan Kullaan sukutapaamisessa.**

Sukutapaamisen yhteydessä voi antaa lainaksi **valokuvia**, jotka palautetaan kopioinnin jälkeen omistajilleen. Valokuvat voidaan tarvittaessa skannata digitaaliseen muotoon paikan päällä, jolloin alkuperäiset kuvat saa heti takaisin. Kuvien yhteyteen kannattaa mahdollisuuksien mukaan kirjoittaa erilliselle paperille tietoja kuvausajankohdasta, -paikasta ja henkilöistä.

LOTTAPUVUN KERTOMAA - OSA 1/2

Tekstin on kirjoittanut 1924 Antreassa Hannilan kylässä syntynyt Mirjam Mattila (os. Mykrä), joka on sukuseuran kunniajäsen. Jälkimmäinen osa julkaistaan seuraavassa numerossa.

Muistot tulvahtivat mieleeni, kun kuudesta lapsenlapsistani nuorimmainen, 16-vuotias Marjo, sovitteli lottapukuani ja huudahti iloisena: ”Tämä on minulle juuri sopiva. Oletko sinä mummo ollut näin hoikka? Onko tämä puku mahtunut sinun ylesesi?”

”Kyllä se on minun pukuni, ollut ylläni ja nähnyt kanssani sotien monet vaiheet”, vastailin kysymyksiin.

Marjo on jo kauan puhunut: ”Minä menen armeijaan. Minusta tulee sotilas.” Hän oli erittäin kiinnostunut lottatyöstä ja teki lukuisia kysymyksiä. Vastaillessani kysymyksiin, innostuin kertomaan:

Marjo Ahtiainen (s. 1988) lottapuvussa

Lotta Svärd -järjestön merkiksi hyväksyttiin 1921 Eric Wasströmin suunnittelema hakaristi heraldisine ruusuineen. Hakaristi on ikivanha eri puolilla maailmaa käytetty ornamentti. Nykyaikaan saakka hakaristi on säilynyt mm. suomalais-ugrialaisten kansojen ompelukoristeissa ja kansanomaisessa puuesineistössä. Se on käsitetty onnea tuottavaksi, pahojen voimien vaikutukselta suojaavaksi taikameriksi. (Otavan iso tietosanakirja)

Kirjoitettiin vuosiluku 1939. Maassamme pelättiin sodan sytymistä ja lokakuun 7.–11. päivinä kutsuttiin reserviläiset ylimääräisiin kertausharjoituksiin. Minun entinen kotini oli Karjalassa, Antrean pitäjän Hannilan kylässä. Näiden harjoitusten alettua majoitettiin kotikylääni suuri joukko sotilaita.

Kotonani oli Valtion puhelinkeskus. Viestilotat määrättiin hoitamaan tätä keskusta. Samanaikaisesti keskuksen ulkopuolelle määrättiin sotilasvartio. Tämän vartion muodostivat nuoret vapaaehtoiset ja iäkkäät suojeluskuntalaiset. Toinen, samanlainen vartio, toimi Hannilan rautatieasemalla. Lottia oli viisi. Minä olin tuolloin 15-vuotias pikkulotta ja sain liittyä tähän joukkoon kuudentena. Puhelinkeskus toimi ympäri vuorokauden. Kaksi lottaa päivysti samanaikaisesti.

Talvisota alkoi marraskuun 30. päivänä. Kohta tämän jälkeen kylän väki, vanhukset ja lapset evakuoitiin. Olin alaikäinen, mutta sain kuitenkin, eri luvalla, jäädä hoitamaan puhelinkeskusta isompien lottasisarien kanssa. En jäädessäni tiennyt, mitä on sota. Tulin kyllä tietämään.

Rintamalta kuului tykkien jylinä ja taivaanranta loimotti punaisena, kun rajakylä poltettiin. Viholliskoneet lentelivät, mutta kylään putosi vain joitakin hajanaisia pommeja, kunnes helmikuulla alkoivat kovat pommitukset. Erään talon kiviavettaan oli sijoitettu ammusvarasto. Nähtävästi vihollinen oli saanut tiedon tästä, koska pommeja putosi satamäärin. Onneksi ai-noakaan niistä ei osunut kohteeseen. Sen sijaan erittäin surullista ja järkyttävää oli kun palopommi osui viereiseen asuinrakennukseen, jossa tulipalon mukana menehtyi kolme keskusvartiomme nuorta sotilasta.

Kodissani olivat rikkoutuneet ovet ja ikkunat, mutta puhelinkeskus jatkoi toimintaansa. Pahveilla paikkailtiin ikkunoita.